Ч. 79 Пятниця 7 (20) цьвітня 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові з агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Краєві сойми. — До ситуациї. — Российско-турецка угода. — Вісти з Хіни.)

Вчера розпочали ся посьвяточні сесиї деяких австрийских соймів. В шлескім соймі відповідав намістник на інтерпеляцию в справі т. зв. санациї краєвих фінансів і заявив ся за проектом заведеня додатку до державних податків від спірітусу. Правительство зі своєї сторони готово всьо зробити, аби ту гадку як найскорше здійстнити, однако передусім зависить то від взаїмного порозуміня між поодинокими краєвими виділами. — В моравскім соймі внесло правительство предложене на зміну закона о школах реальних, дотично іспитів зрілости. — Таке саме предложене внесло правительство і в соймі стирийскім. — В соймі горішно-австрийскім вела ся дебата над торговельною академією в Лінцу. Правительство обіцяло дати субвенцию, коли лиш та академія буде заснована. При тій дискусиї прийшло до острої перепалки між єпископом Допельбавером а ліберадами, бо епископ домагав ся заведеня в академії обовязкової науки релігії.

Сесия соймів краєвих, як пише Reichswehr, буде рішучо замкнена дна 4 мая. Відтак збере ся у Відни угодова конференция. Дня 10 мая має бути отворена рада державна, а 14 мая зберуть ся в Будапешті спільні делеґациї. Коли парлямент покаже ся спосібним до праці, буде мати до полагодженя передовсім буджет, котрого провізория упливає з днем 30 червня, і інвестицийний прелімінар. Парлямент вибере також сейчас квотову депутацию. Весняна сесия парляменту протягнулась би тогді дуже довго, а осінна сесия скорше розпочалась би. В противнім случаю — каже згаданий дневник—мусів би вернути §.14 і сим разом не кабінет упав би жертвою. Богато зависить від угодової акциї, а подорож міністра дра Резека, котрий знов приїхав з Відня до Праги, має підготовити дальший хід тої акциї. Головною цілию его подорожи є уможливити бодай провізоричне управильнене справи внутрішного урядового язика ческого.

Российско турецка зелізнича угода має мати велике політичне значінє і по думці царгородского кореспондента Schles. Ztg. є великою побідою російскої дипломатиї. Сей договір, — то не звичайна концесия, але державний договір, після котрого турецке правительство перестає бути господарем навіть в Малій Азиї і віддає Росиї протекторат над більшою частию своєї провінциї. Туреччина зобовязала ся будувати зелізниці власним коштом лише на всхід від Аду Базару (6 годин дороги від Царгорода) і на всхід та північ від Анґори. Коли її забракне гроший на се підприємство, то зелізниці буде будувати Росия. Иншими словами: Росия буде панувати на всході і півночи Малої Азиї, бо Туреччина ніколи не буде мати капіталів потрібних на будову зелізниць. Росия здобула собі право будови зелізниць, коли її сподобає ся, від російскої границі до Ерзеруму, а та лінія дасть її змогу посунути війска до центра Туреччини. Туреччина не має права будувати зелізниці від Анґори до Ерзеруму, сеї одинокої лінії, котрою могла би посунути своє війско против російского. Окрім того на підставі нового договору Росия здобула пановане над Чорним морем. Турецка фльота істнує лиш на папери. Росия буде отже могла висадити своє війско в довільнім місци берега, а Туреччина не буде могла сему перешкодити. Мимо величезних видатків Туреччина не має на Чорнім мори ані одного воєнного корабля, ані одної кріпости.

Від якогось часу надходять з Хіни непокоячі вісти про розрухи і насильства над Европейцями. Ті розрухи викликують члени хіньскої релігійної секти „Бокс", яку хіньске правительство підпирає. Члени секти почали допускати ся несчисленних насильств на християнах, місионарях, европейских купцях і інженірах будуючих зелізниці. Протести амбасадорів остають без успіху і ворожий Европі настрій обгортає Хіну. Аби не допустити до катастрофи, що може вибухнути нагло, наміряють держави зробити спільну демонстрацию фльот перед пристанию в Таку, що лежить при устю ріки Пехо і хоч віддалена о кількадесять кільометрів від Пекіна, уходить за его передмістє. Перед пристанию стоять вже анґлійскі, німецкі, американьскі і російскі кораблі а францускі мають небавом появити ся. Ті кораблі збирають ся поволи, аби дати хіньскому правительству час надумати ся, чи має здавити рух „Боксерів". В противнім случаю европейскі войска займили би Пекін.

4)

В почутю обовязку.

(З францускогo — Кармен Сільви).

(Дальше).

— Але як то може бути, докторе, коли она має такі хороші очи і таке розумне чоло?

— Так її очи глубокі як море і ясні як небо; але так як ті, задержать свою тайну.

— Не говоріть того, прошу вас! Я того не можу зрозуміти, ні, ні, не можу. Ох! Чому ви не позволили мені умерти тоді, коли ви знали як страшно я нещаслива?

— Бо ви не маєте права хотіти умирати; ви ще дуже потрібні. Хто знає, чого ще буде житє від вас вимагати?

— Чи я засуджена на самітне житє між умерлими? Погадайте лиш, докторе, що маю серце в грудях, кров в жилах, і ніколи, ніколи не почую ніжного слова за мою любов? Ні, того не можу зрозуміти!

„Ні, я не була тоді відважною, бунтовала ся против неба, що так немилосердно мене карало".

Я грозила, нарікала; цілою силою моєї молодости поставала против Провидінія. Безконечне „чому?" і в день і в ночи блукалось по моїх устах. Кілько то разів кинулозь би далеко від себе чару горечи, не випивши еї навіть до половини. То велике щастє, що ніколи не знаємо, як она чим раз більше стає гіркою, в міру того як наближаємо ся до дна. Але якась невидима рука притикає еї сильно до наших уст і ні на що не придала ся наша відраза, наш опір; то, що ми називаємо розпукою, єсть лиш злостию.

„Зрозумієш, що по тім першім, а страшнім ударі, я стала потішати ся надією, що колись може ще буде ліпше і старала ся укривати стан Генрики, бо не хотіла, аби люди знали о тім, колиб она з часом була подібна до инших людий. Признаш цілком природним, що серед таких обставин я не писала до нікого, щож я могла сказати? Для мене не було вже нічого".

Тим, о котрім я не могла нічого говорити, був Герберт. Такий був добрий для мене в часі тих днів моєї муки! Таку надлюдску терпеливість мав для мене! З сльозами в очах говорив мені о хоробрости і надії, звірював ся передомною яке пусте і марне було его житє, аж до дня нашої стрічи, як дуже дорога була для него моя приязнь. Оповідав мені о своїм смутку і самоті. Аж тепер — говорив — набрало житє для него принади: від коли вільно єму було жити при мні і кріпити ся на дусі під впливом моєї духової сили!

Коли так до мене говорив, я встидала ся мого пригноблення і пробовала, як колись, бороти ся відважно з невзгодинами. Ми безнастанно старали ся, щоби добути з Генрики хочби одно слівце, але всі наші змаганя були пусті. Вкінци лікар заборонив нам того, заявляючи, що буде о много ліпше лишити еї цілком в спокою, та додав, що як у всім, так і тут повинна я піддати ся моїй судьбі.

Генрико, Генрико! Певне не богато було дітий, котрі зазнавали би тілько щирої і безнастанної опіки в день і в ночи, тілько любови і безнастанного плеканя! Инші діти можуть дійти до повного свого розвитку, але позбавлені того сердечного тепла, нидіють, бо не зазнають любови. Я давала цілі потоки любови.... на жаль, дармо! Часом можна було гадати, що пізнає мене, що хоче простягнути до мене свої малі ручки, але всьо то тревало лиш хвилинку. Зраз по тім знов була непорушна з тими голубими спокійними очима, з тими німими устами. Була хороша як ангел і як він чужа на тій земли, бо не була для неї сотворена. Без Герберта не моглаб я жити; лиш він один своєю любовію повною пожертвованя, умів мені то житє зробити лекшим.... майже приємним. Герберте, о мій вірний друже, якже я зле тебе винагороджувала!

Я навіть не старала ся пізнати ліпше чувств мого серця. Уважала їх як найчистійшу приязнь. Він сам поводив ся все супротив мене як найліпший брат. Як нетерпеливо виглядала я его заєдно. Що день приходив і майже завсігди, літом і зимою з цьвітами в руках. Були то одинокі дари від него; але я приймала їх з тим більшою приємностию, що ніколи не виходила, що для мене було правдивою розкошию любовати ся їх запахом, що розходив ся по цілій комнаті.

Генрика мала вже три роки, а ще не уміла ні ходити ні говорити; але здає ся мені, що довела до того, що могла хвильку сидіти.

Новинки.

Львів дня 19-го цьвітня 1900.

— Ц. н. Дирекция почт і телеґрафів оповіщує: В наслідок рескрипту ц. к. Міністерства торговлі з дня 30 марта 1900 ч. 16.544 остерігає ся надавців, що після донесеня управи почт в Сполучених Державах північної Америки, тамошні краєві закони забороняють адресатам видавати заграничні друки містячі оголошеня льотерийні.

— В краєвих низших школах рільничих в Бережници (п. Стрий), в Городенці, в Ягольници, в Коберницях (п. Кенти), в Суходолі (п. Коросно) зачинає ся шкільний 1900/1 рік з днем 1 липня с. р. Краєві низші школи рільничі мають на меті виховуванє передусім селяньских синів, на здібних практичних господарів. Наука тревае три роки. Оплата за удержанє виносить 150 кор. піврічно. Убогі ученики можуть бути приняті на кошт краєвого фонду, т. є. дістають даром мешканє, харч і одїж. Поданя о принятє до тих шкіл треба вносити найдальше до 31 мая с. р. до дирекциї дотичної школи.

— Нафтова спілка — бельгійске товариство акцийне під фірмою „Compagnie austro-belge de petrole“ дістало — як доносить Wiener Ztg. — дозвіл від дотичних міністерств на провадженє правно дозволених інтересів в краях репрезентованих в державній радї. Осїдком репрезентациї сего товариства есть місто Стрий.

— Видїл руского товариства педаґоґічного оповіщує, що з причини від видїлу зовсїм незалежних відбуде ся курс приготовляющий для учителїв до шкіл видїлових не в маю, але допєра в осени сего року. Точна програма викладів і речинець подадуть ся в своїм часї до прилюдної відомости. О відпустку для кандидатів, котрі вже доси зголосили ся, постарає ся видїл.

— Загальні збори рогатиньскої філїї руского товариства педаґоґічного відбудуть ся в Рогатинї дня 25 н. ст. цьвітня с. р. о год. 1 по полудни. На сї збори видїл запрошує всїх Р. Т. членів і прихильників шкільництва народного з тою заявою, що осібні запрошеня не будуть висилати ся. Порядок дневний: 1) Відчитанє протоколу з послїдних загальних зборів. 2) Справозданє з дїяльности видїлу і касове. 3) Відчит п. А. Г. „Учитель супроти суспільности“ і дискусия над ним. 4) Справозданє в справі виданого головним видїлом реґуляміну для філїй. 5) Реферат п. А. Г. в предметі внесеня о. Й. Яворского „Про забави дитинячі по-за школою“ і дискусия над ним. 6) Внесенє п. А. Гургули в справі заснованя при філїї товариства педаґоґічного читальні і випозичальнї книжок для інтелїґентних Русинів. 7) Вибір нового видїлу на слїдуючий рік. 8) Вибір делєгата на загальні збори товариства педаґоґічного в Станиславові. 9) Внесеня членів, — Видїл тим усильнїйше просить Вп. членів о ласкаву участь в отсих зборах, позаяк послїдні, на день 31 січня розписані збори товариства не відбули ся задля браку комплету.

— Страстні псальми. У Велику пятницю відспіває хор питомцїв руско-кат. семинариї духовної у Львові під диригентурою т. Лозиньского в семинарскій церкви Страстні псальми: Бортняньского „Благообразний Йосиф“; Гайдна „Аминь, глаголю тебі“; Давидова „Обновляй ся новий Ієрусалиме“; Бортняньского „Возведох очи мої в гору“ і Воробкевича „Бі же час“. — Початок точно о год. $2^1/_2$ по полудни.

— Огні. Дня 8 с. м. рано вибух з невідомої причини огонь в домі Івана Новака в Зарудцях (пов. львівского) і знищив дім, стайню і дві стодоли. В огни згоріла пара коний, корова, льоха з поросятами, цїлий господарский статок і збіже на засїви. Шкода 2000 корон.

— Смерть сьвященика під колесами зелїзници. На зелїзничій стациї в Івангородї, люблиньскої ґубернїї, погиб трагічним способом парох раколупского прихода в холмскім уїздї, Корнилій Ференцевич, Галичанин, родом зпід Санча, попавши під колеса поїзду. Вертаючи з Варшави, Ференцевич задержав ся в Івангородї. Припізнивши ся троха до поїзду, хотів ще всїсти, хоч се було вже по третїм дзвоненю. Наслїдком посніху став необережно на лавочку від воза, нога поховзнула ся, а він упав на шини. Колесо перєїхало нещастному груди і так єго покалїчило, що серед страшних болїв за пів години умер.

— Ловіть, ловіть! Отсї слова заворушили були оногди цїлу улицю у Відни. Улицею біг якийсь мужчина, що лиш мав сили, а за ним гонила якась простоволоса жінка і що хвиля кричала: Ловіть, ловіть! Люди ставали на улици і дивили ся. Мужчина біг перепуджений, а жінка задихана і попідоймавши спідницї гнала за ним. — Не що иншого лиш якийсь волоцюга або злодїй — гадали они собі — щось украв жінцї, а може і якій убийник; може забив кого і длятого так втїкає. Видко, що совість не дає єму спокою, бо і чого би так втїкав. Треба помагати жінцї. Ловіть, ловіть! — зачинають люди на улици і собі кричати. І ось хто лиш був на улици пустив ся за втїкачем. Кількох відважних людий заступило втїкаючому дорогу і спинили задиханого, аж надбігла жінка, що за ним гонила. Що він зробив такого? — питались еї, — чи вкрав що, чи вломив ся де, чи може забив кого? Деж там! Бідачиско посварив ся зі своєю жінкою, і напудившись кінця сварки, втїкав, куди єго очи несли, але жінка при помочи добрих людий таки дістала єго в свої руки. Що стало ся дальше, то вже єго тайна і єго жінки; люди на улици, навіть ті, що помагали жінцї, вже того не довідали ся.

— Посїкли на капусту. З великого Варадина доносять про слїдуючу правдиво мадярску сїканину, в котрій поранено богато людий. В однім з тамошних шинків, де можна забавляти ся хоч би й цїлу ніч, розпочав якийсь підпитий артилерист суперечку з цивільними гостями. З того прийшло до бійки, в котрій „цивілї“ побили „пана вояка“ і відобрали єму шаблю. Побитий втїк з шинку, але на улици стрітив якихсь гусарів, та попросив їх, щоби они пішли єму на поміч. Гузари постановили пімстити ся за свого товариша і вернули з ним до шинку. Тимчасом гостї в шинку сподївали ся, що зле буде і погасили лямпи та поховали ся. Вояки виважили двері, впали до шинку і стали шукати по всїх закутках. При сїм прийшло до страшної бійки на потемки. Гузари сїкли шаблями кого попало, покалїчили богато гостий, але й богато своїх товаришів. Наконець якийсь строїтель фортепянів Габор, добув револьвера і стрілив поміж вояків, та ранив тяжко в шию одного гузара а кількох покалїчив легко. Він стрілив ще кілька разів, а тогди вояки, забравши з собою тяжко раненого товариша, повтїкали, лишаючи на побоєвищи посїчених на капусту цивілїв.

— Злодїй на злодію їхав... Під конець минувшого року добули ся були якісь незвістні злодії до зелїзної каси львівского фабриканта Вчеляка, і вибрали з неї 23.000 К. За злодіями пропав був і слїд, та хто знає, чи взагалї крадїж була би вийшла на верх, як би не то, що злодїй злодія обікрав а відтак злодїй злодія зрадив. Стало ся то вже у Відни. Дня 12 с. м. явив ся там в дирекциї полициї

вже собі добре не пригадую. Герберт мусїв в тім часї виїхати в дальшу подорож, з котрої вернув аж по кількох місяцях. Як Генрика діставала зуби, мало від того не умерла і від того часу почала скреготати зубами і дерти ся ручками так дуже, що мала і зуби і нїгтї цїлком постирані. Той скрегіт розривав менї серце. Однако дитина ставала чим раз краснїйша, буйне волосє спадало кучерями на рамена, але без нїякого полиску, цїлком подібне до льну. Еї лиця були рожеві, а яке делїкатне тїло! Однако лишила я еї на кілька днів, бо хотїла побачити Рінальда. Ноги поганяли ся підомною, коли я увійшла до єго келїї.

— Ох, моє ти одиноке щастє! — крикнув і притиснув мене до грудий. — Чи все мене любиш?

Я лиш головою кивнула, бо не мала сили промовити.

— Як менї простиш, будемо знов разом щасливі, инакше буду мусїв лишити ся у вязници, в руках моїх катів.

Попав знов в тревогу і здавалось єму що єсть нещастною жертвою ворогів. Лїкар сказав менї, що має велику надію, що вилїчить єго і радив не тратити надії.

Від нас женщин вимагають нераз за богато відваги! Було менї дуже прикро лишати дитину, як їхала до мужа, але відтак ще прикрійше вертати до неї, коли еї погляд цїлком не вказував на те, аби она мене глядала, за мною жалувала. Він хоч пізнавав мене!

На жаль!

Вкінци... вкінци прийшов лист від Герберта, що звістив менї єго поворот. Я плакала з радости, коли війшов до мене і подав менї обі руки. Віддихав дуже скоро і менї здавало ся, що чую бите єго серце.

— Така довга розлука — сказав тремтячим голосом.

— Ах, ти мене так попсовав, Герберте, що трачу відвагу, як лишаю ся сама.

Перший раз так я сказала. Укривав судорожне дрожанє уст і гладив рукою свої вуса, відтак два рази отвирав уста, немов би хотїв щось сказати, але я випередила єго:

— Я відвідала мужа. — Зморщив брови. — І пізнав мене; лїкар робить надію.

— Лїкар дурний! — скрикнув Герберт. Я нїколи не бачила єго в такім гнїві.

— Віриш в то, що можна когось вилїчити з такої недуги?

— Не знаю... Атже треба вірити лїкареви, що має тілько досьвіду.

— На що придав ся єго досьвід! Поїду сам до него і погляну як з ним.

— Чого? Атже то нїчого не змінить в моїм житю.

— Ах, не змінить?

Проходжував ся великими кроками. Якийсь час нїчого не було чути лиш єго приспішений віддих і скрегіт зубів, що доносив ся з колиски в другій комнатї.

— Що то? — спитав нагле, прислухуючись.

— Що?

— А той якийсь дивний голос?

Я вже так до того привикла, що не могла зрозуміти як єму може видати ся той скрегіт дивним. Хвилю боялась я чи Герберт також не одурів. Здавалось менї, що груда леду на мене упала.

Приступив до колиски.

— Ах, то ти? Чи все скрегоче зубами і дре себе ручками?

— Так, все.

— А доктор імовірно і тут робить надію — сказав з оґірченєм.

Я потрясла головою і видивила ся на него зі страхом.

— Прости — відозвав ся — я зробив тобі прикрість. Не можу довше дивити ся на то як дуже ти терпиш. Я не такий герой як ти, не такий мученик і цїла моя душа постає против твоєї долї. Я хотїв би то нещастє побороти.

— О, мій одинокий друже! Коли ти подаш ся, то що стане ся зі мною? Не вимагай від мене нїчого надлюдского.

— Я? противно, то нїчо надлюдского с що я тебе прошу, але....

Взяв мою руку, підніс еї до своїх уст і вийшов не скінчивши реченя. Кілька днів не бачила я єго. Неспокійна попадала я на ріжні здогади, питаючи себе, чим я могла єго обидити. Заєдно повтаряла собі нашу розмову пригадувала єго поведенє, але не дійшла ні до чого. Вкінци добре менї знані кроки єго роздали ся під дверми. Я встала і вийшла єму на стрічу. Був такий понурий, що я налякала ся.

— Вертаю з шпиталю — сказав.

— І що?

Серце било менї як молотом.

— Єсть надія — відповів глухо.

— Ти бачив єго?

— Єго нї, певне нї, але лїкаря.

— І що каже?

— Коли не прийде до нового нападу можна надіяти ся поліпшеня.

Коли!... Таке „коли“ то мука, страшна мука і всьо то треба перетерпіти і ще подякувати за муки. Часом бувають надії страшнїйші від сумніву.

Що по тім стало ся? Всьо мішає ся в моїй голові! Довгий час минає скоро як година, а година видає ся цїлими місяцями. Знаю,

якиись молодий мужчина, котрий представив ся яко ученик школи сьпіву: Павло Мечислав Подруцкий, мешкаючий на Марґаретен, і сказав, що его краян, 23-літний челядник столярский, Войтіх Боґдановский, котрий д. 5 с. м. ночував у него, украв у него 1800 К., що були в мошонці сховані у фортеляні, і з тими грішми утік. Дальше подав Подруцкий, що він підозріває о участь в тій крадежи і челядника столярского Антона Рудого зі Львова, котрий від кінця січня мешкав у него, а котрий день перед Богуцким також десь щез. Доходженя поліцийні ось що виказали. Павло Мечислав Подруцкий і его брат Василь Подруцкий, що від кількох днів перебував у него в гостині, украли дня 23 грудня у фабриканта столярских виробів, Вчеляка у Львові, з зелізної каси 23.000 К. До крадежи піддав гадку Павло Подруцкий а Боґдановский і Рудий украли. Украденими грішми мали так поділити ся, щоби кождий зі спільників дістав по 4000 К. При поділї добичи прийшло до суперечки а та знов довела до того, що Рудий і Боґдановский украли Подруцкому 1800 К. і втекли з ними. Злодійска четверня мала також плян вломити ся до якогось банку в Коломиї. Подруцкого і его брата Василя арештовано дня 14 с. м. в тій хвили, коли они хотіли їхати до Галичини. Оба не признають ся до крадежи. Василь Подруцкий жив від кінця січня с. р. при своїм браті у Відни. Та й він ходив до школи сьпіву і хотів вивчити ся на тенориста при опері. Він каже, що гроші на науку сьпіву давала ему ігуменя якогось монастиря в Галичині. В суботу відставлено обох арештованих до арештів при краєвім суді. Обох втікачів, Рудого і Боґдановского поки що годі було арештувати. Перший з них, як би то виходило з его листу, наспівшого до Відня, знаходить ся на німецкім почтовім пароході „Палятія“, котрий дня 7-ого с. м. відплив з Гамбурґа.

1 корону коштує виготовлене реклямациї войскової Належить прислати: 1) Аркуш ґрунтовий; — 2) книжку ґрунтову; — 3) витяг фаміл. з метрик і коли вже асентированний, Widmungsschein т. є. картку, яку одержує ся по асентирунку. — Ів. Бачиньский, ц. і к. капітан в пенсиї і касиєр „Дністра“.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 18-ого цьвітня 1900.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	170·—	175·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	137·50	139·50
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	75·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	95·—	98·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·60	93·30
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99·60	100·60
4% листи застав. Банку краєв. .	94·50	95·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	94·—	94·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.	94·—	94.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	93·—	93·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·20	96·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·60	101·30
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·30	94·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	64·—	67·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42·25	43·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	21·70	22·70
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	65·—	66·—
Базиліка (Курс віденьский)	13·20	14·20
Joszif (Курс віденьский)	7·—	8·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·36	11·56
Рубель паперовий	2·54	2·57
100 марок німецких	118·20	118·80
Доляр америк.	4·80	5·00

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: На дни 15 мая с. р. відбуде ся в дирекциї зелїзниць державних в Станиславові продаж старих материялів в дорозї публичної лїцитациї. Речинець до внесеня оферт установляє ся найпізнїйше до 30 цьвітня с. р. 12 година в полудне. Близші постановленя суть уміщені в анонсах „Gazety Lwowsk-oї“ і в „дневнику розпоряджень для зелїзниць“ з дня 20 цьвітня с. р., або можна їх дістати в згаданій дирекциї

Звязок зелїзничий поміж Австриєю, Лїндав і Форарльберґом. З днем 1 цьвітня с. р. входить в житє додаток IV до I части тарифи і додаток V до зшиток 1 і 2 (з 1 марця 1896) II части тарифи.

Рух товаровий з переладованєм на Лабу. Тарифа, часть I з 1 марця 1899. З днем 1 цьвітня 1900 входить в житє додаток I, містячий в собі зміни і доповненя вступу до загальних приписів тарифових і клясифікацийних товарів.

Дотеперішна назва стациї Страша лежачої на шляху Страша-Рудольфсверт в округі ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Віллях, буде змінена від 1 мая с. р. на „Страша-Теплїц“.

„Ґазета Львівска“ з дня 14 с. м. оголошує розписане лїцитацийної продажи старих материялів. Дотичні оферти належить вносити найпізнїйше до 12 години в полудне дня 30 цьвітня с. р. до ц. к. зелїзниць державних у Львові. Услівя продажи можна одержати в бюрі ц. к. Дирекциї для справ варстатових, а заміщені також в оповіщеню „Ґазети Львівскої“.

— Уважаю собі обовязком подати до ширшої відомости, що масарня „Підгірскої Спілки в Станиславові“ о много поправила свої вироби масарскі, як були з початку, бо я побираю від самого початку вироби масарскі тої спілки до крамниці в Городжанці, то-ж пересьвідчений єсьм, що ніяка фабрика не дорівнає тим виробам. Длятого прошу всіх Р Т. Русинів, щоби на сьвята спроваджували вироби масарскі лиш з масарні „Підгірскої Спілки в Станиславові“. *І. Михайлович.*

що Герберт був мені дорогим, дуже дорогим, на жаль аж надто дорогим.... Як приємно звучав его чистий і поважний голос, коли мені читав або коли на мене лагідно сварив або робив ніжні докори. Коли подавав мені руку, приємне тепло обдавало ціле моє тіло. Я розріжняла его хід на улици між сотками людий. Дуже зле було для мене так привязати ся, а також зле, що я не хотіла бути самою в моїм нещастю! Кілько то ночий перевела я на воловшках, аби раз рішити ся на розлуку з ним, але коли став день я ловила себе на вижиданю на него. Сьвіт богато о тім говорив, але я нічого не знала. Впрочім я була надто молода, надто на боці і надто невинна, аби гадати о сьвіті і его сплетнях.

Деколи я вмавляла в себе, що він любить мене як сестру, що у мні не було нічого принадного, нічого небезпечного. Я не була ні молода, ні хороша — було мені вже майже двайцять вісім літ!... Ні, ні, він не міг мене любити!... Однако, як то стало ся, що отворив мені очи, так що я не могла сумнївати ся? Не зробив нїколи найменшого натяку, ніякого вияву чувств, крім одного, дуже торжественного, горячого як в книжках, ні, то чувство виявляло ся в кождім слові що вимавляв, в кождім погляді, в кождім руху. Я поводила ся супротив него і супротив самої себе немов би его не розуміла, аж до хвилї, коли вкінци сказав:

— В случаях невилїчимої недуги, можливий розвід і то певне не злочин.

Ще чую той румянець, що облив мене від стіп до голови. Я задрожала, простягнула до него руки і на силу змогла вкінци вишептати:

— Не говори того, ні, не говори! Всьо мусїло би ся скінчити між нами. Я не могла би тебе вже любити, колиб стала ему невірною.

Він говорив також притишеним голосом, немов би читав в лежачій перед ним книжці, підніс очи, поглянув на мене і приложивши руку до чола зітхнув.

— Для него єсть ще надія, для мене єї вже нема! Котрий з нас нещасливійший?

— Герберте! Ти мені серце розриваєш.

— А ти мені!

— Я присягала, Герберте!

— То правда. Ти присягала.

— І він не має нїкого крім мене на сьвітї!

— А когож я маю?

— Ти! Ти! Ти маєш дуже богато, більше як вільно мені було тобі дати: цїлу мою душу!

Якийсь голос, немов зітханя, немов радістний крик вирвав ся з его грудий. Кинув ся, вхопив мене в обійми, але я відпихала его від себе, доки не пішов. Відтак замкнула я за ним двері і упала на колїна при моїй сплячій дитині.

Ах, Боже, що мені діяти! Генрико, ти сама скажи, що маю робити? — А дитина збудила ся, поглянула на мене своїми великими очима і... заскреготала зубами! То була відповідь: я не мала права навязувати ему ту дитину. Вже кілька разів замітила я, що его гнївала і що єї скрегіт був для него прикрий. Деколи брав єї малі ручки і сильно стискав, аби примусити єї мовчати, а на єго чолї появляла ся морщина.

А однако колиб вернув отець моеї дитини і вже не застав мене? А коли би Герберт не міг привязати ся до дитини? Я зробила би всїх троє нещасливими! Так, я знов побачила обовязок — стояв передомною не як поза мраком, але ясно, в цїлій своїй величавости і я не могла замкнути счий і не бачити его.

(Конець буде).

Телеґрами.

Льондон 19 цьвітня. Намірена утеча з острова сьв. Єлени німецкого полковника Шіля, що доводив артилерию Кронїого не удала ся, бо письмо з донесенєм і пляном утечи дістало ся задля похибки замість на голяндский корабель на анґлїйский. Правительство анґлїйске запротестувало дуже остро против того, аби воєнні кораблї невтральних держав підпирали збігців і зажадали від Голяндиї відкликаня военного корабля стоячого в порті Джемставн.

Париж 19 цьвітня. Коли по вчерашнім богослуженю за бурского ґенерала Вільбоа виходили з церкви ґен. Мерсіє, Копе і Леметр, прийшло до заколоту а відтак до бійки між националїстами і їх противниками, причім інспектор полїциї був тяжко ранений. Кілька осіб арештовано.

Брукселя 19 марта. Кн. Уельский в повороті з Копенгаґи переїде в пятницю в ночи через Бельґію, але вступить до Брукселї.

Берлин 19 цьвітня. Ходять вісти, що цїсар Вільгельм II наміряє сего року відвідати Анґлію. Надіють ся приїзду цїсаря Вільгельма до Анґлії в початках серпня, на маневри фльоти в Кавс.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).